Ion Luca Caragiale

Pe oceanul vremii

versuri

Versuri

Ion Luca Caragiale

Editura Bestseller

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Pe oceanul vremii

Rime de lux

Un an, de când cu tine pe-al vremii ocean
Plutind, viața-mi pare un cântec...O ,ce an!
Ce an de fericire! Și noi ce putem oare?
Să-l pironim?! ... În vremurire începute moare,
Și moartea-i ca calăul, de bine ne desparte!
O, timp, Saturn! te-ndură, și ține-ne des parte!
Rentinerește visul, iubirea noastră mare-
Un vas sub cer albastru și pe-o albastră mare!
Atâtea calde inimi ăstan trecu legând,
Că parcă văd pe-același amant reculegând,
Fugind de-a lungul vremii, pribagă, Messalina!
Ce-mi pasă că la urmă mă bagă messa Lina?
Amici! Ș-a voastre bunuri pe veci perdute vi-s,
Când ziceți: “Taci, Chimeră, că nu sper! du-te vis!”

Ploaie de primăvară

I. Pastel optimist

Când plouă lin în primăvară,
Toți zic: „Să dea Domnul să dea!”
Și de te culci pe prispă-afară,
Mai vezi pe cer și câte-o stea...

E cald, și ploaia răcoroasă
Ozon în aerul curat
În urmă-i lasă; drăgăstoasă
Natura-i toată un pupat.

Se pupă corbi, de bucurie
Că au scăpat de iarnă grea,
Se pup' brabeți cu gălăgie,
Și iată și o rândunea...

Și-o barză calcă cu măsură
Cu pasul grav, explorator,
Se plimbă chiar prin bătătură
Cu aerul nepăsător.

Când plouă toate germinează,
Pământul liber de zăpezi,
Spălat de ploi se decorează
Cu mii de mii de muguri verzi.

În țarini grâul încolțește,
În dealuri via o desgrop;
De ploaie tot se-nveselește
Pe orice frunză e un strop.

Și soarele o caldă rază
Trimite pe furiș prin nori;
Iar flori și pasări ca să-l vază
Se-nalță, zboară către zori.

II. Pastel pesimist

Tot plouă! A! ce primăvară!
Cum curge fără să mai stea!
Se-ntinde ceața grea pe-afară
Pe cerul sumbru nici o stea.

E frig... și apa mocirloasă
Infectă aerul curat,
La câmp e baltă mlăștinoasă
Și codrul doarme întristat.

Sunt triști și corbii-n deal la vie,
Cobesc din nou a iarnă grea;
Plouate vrăbii cad o mie,
Nu vezi zburând o rândunea.

O barză, cu pas de măsură,
Sosește ca explorator...
Și plouă... plouă...-n bătătură,
Pustiu... Departe pleacă-n zbor.

Tot plouă, plouă, inundează...
Mai vin și ape din zăpezi,
Umflate apele spumează,
Torente curg din codri verzi.

În țarini grâul putrezește,
Sub piatră-n deal vii se îngrop;
De ploi plugarul sărăcește,
Mălai, făină, nu e strop.

Și soarele o slabă rază
Când o mai pierde printre nori,
O tristă baltă luminează
Fără apus și fără zori.

Sonete

SONET

D-lui Agostino Mazzoli, bariton absolut, cu ocaziunea beneficiului său în opera Ernani

Ești rege, și, pe tronu-ți, în plină strălucire
Apari ca totdeauna, și gat-a ne-ncânta;
Supușii te salută, zicându-ți în unire:
Talentul e coroana ce sta pe fruntea ta!
E sărbătoare astăzi, splendidă sărbătoare.
Mai mult ca totdeauna supușii-ți sunt fideli.
Coroana-ți, astă-seară, e mai strălucitoare.
O! niciodată, rege, nu vei afla rebeli.
Da: regii-și pierd mărirea. În piepturi astăzi bate
Dorința cea sublimă de sacra libertate.
Urăște lumea sceptrul. A fi supus e trist!
Decât să servi un rege, durere nu-i mai mare,
Dar... lumea se supune, c-o nobilă-avântare,
Când sceptrul este arta și regele artist.

SONET

Unui cavaler de industrie
Fals, malonest, venale, hidos ești, cavalere!
Prea bine ți-au zis uniiCoțcar Coțcarovici ;
Figura ta, ce-nspiră dizgust și desplăcere,
Impertinintă, vilă, tot palme parcă cere:
Cum dracul fruntea-n lume cutezi să mai rădici?
Vestitele-ți scandaluri azi nu mai sunt mistere.
De când, ca paraziții, te-ai pripășit p-aici,
Nu vezi, când vrei prin lume și tu ceva să zici,
Cum fug toți d-ale tale cuvinte deletere?
În loc să-ți vezi rușinea, stigmatizat cum ești,
Și, dându-te căinței, să plângi și, de durere,
Să-ți dai în piept cu pumnul, ai cutezat, mizere
P-o pată de nimica, să-njuri pe cei onești...
Fals, malonest, venale, hidos ești, cavalere!

SONET

Contimpuranilor mei
Fără de graiuri gure și ochi făr' de priviri,
Făr' de mișcare forme, și încă, vai! ce este
Mai sec în astă lume și mai nemernic, țeste
Făr' de gândiri și inimi lipsite de simțiri!
Așa ne pomenirăm, dodată, fără veste,
Trecând p-aci, prin jocul capricioasei firi.
Bizar! Ființe fără ființă, trecem peste
Pocitul vis al unei smintite-nchipuiri
În vreme de-njosire, în tină și din tină,
Ne căpătarăm locul l-a soarelui lumină;
Zadarnic ne născurăm și făr' să trebuim!
Păsemne-așa ne scrise pustia de ursită:
Păcum ne fuse vremea meschină ș-umilită,
Meschini și mediocri să fim și să murim!

Șarla și ciobanii

(Poveste)
Acum vro șeapte sau opt ani,
Niște ciobani
Căutau să pripășească
Un dulău, ca să păzească
Pe oi
De lupi. - Vai de noi!
Vor zice-ndată unii liberi-cugetători:
N-are să vie-o vreme
Când oile să n-aibă de lupi a se mai teme?
Zău, după mine, de multe ori
Cugetătorii-liberi sunt
Ființe prea ciudate;
O clipă nu te lasă s-ai parte decuvânt.
Să n-apuci, din păcate,
Să-ncepi cu dânșii vorba, c-apoi să te mai ții
Sute și mii
De cugetări înalte și reflectări profunde
De mult rabd, îns-acuma voiesc a le răspunde
Da, domnii mei,
Cu prea mare dreptate
Aveți cuvinte de pietate
Pentru miei...
Sau oi... dar, docamdată,
Liberi-cugetători,
Ascultați povestea cu ciobanii; ori...
Eu voi tăcea ca să v-ascult.
Nu zău! îmi place foarte mult
S-aud palavre lungi și late,
Și despre-aceasta probe pot da necontestate:
La Cameră sunt nelipsit.
Și, la tot ce s-a vorbit
În Atheneu
Eu
Am fost cel mai fidel dintre auditori.

Fac haz pe oratori...
Dar... să lăsăm acestea,
Și povestea
Începută să urmăm:
Ciobanii noștri, așadară,
Plecară
Dulăul să-și găsească.
Umblară cât umblară
Și detere-n sfârșit
D-o javră jigărită,
De foame leșinată, cu părul năpârlit.
Cum îi văzu,
Potaia-afurisită
Își puse coada-ntre picioare, făcu trei tumbe și-ncepu
Să se tăvălească,
Să se lingușească,
Să chelălăiască,
Ca toți câinii nemțești
Când, leșinați de foame, doresc să-i miluiești.
Li se făcură milă de șarlă: o chemară,
Șarla-i urmă,
Și-astfel cu toți plecară.
O duseră la stână și șarl-aci jură
Pe lege. - Cum se poate?
Dar șarlele n-au lege, ș-arfi de necrezut,
Veți zice; fugi d-acolo! -Știu bine-aceste toate,
Dar iacă s-a putut!
Șarla jură pe lege, onoare, conștiință,
Nu râdeți de,... să fie un câine de credință.

Unui poetastru

— Tânărul X... are darul
D-a scrie-n poezie.
— Dar... carte ceva știe?...
— A-nvățat abecedarul!

Unui amic înecat în datorii

Ești mâncat de cămătari,
Cum e lemnul vechi de cari
Și țara de prinți coțcari!...

Jalba hoților din închisori

Dați-ne drumul din pușcărie,
Dați-ne posturi,
Cu bune rosturi,
Dați-ne voie la tâlhărie,
C-a sta în lanțuri
Când alții danțuri
Trag fără frică sus la putere,
Și când ei fură
Fără măsură,
E anarhie!... însă... tăcere:
Ei au putere!...

Dați-ne drumul, căci, cum se poate
Noi în catene,
Pe când în pene
Dânșii se umflă, și peste gloate
Pun pungășeala
Și târnuiala?...
Noi stăm la umbră pentru nimica
Și... dânșii fură
Fără măsură
Și, ei sunt liberi!... Nu cunosc frica,
Nu e nimica!...

Dați-ne drumul: e nedreptate
În pușcărie
Ca să ne ție
Colegii noștri! Oh! ce păcate!...
A noastră școală

A rămas goală,
Căci toți elevii au chilipire,
Au berechete,
Grase budgete...
Iar noi, acilea în amorțire
Stăm în lihnire!...

Dați-ne drumul! fără zăbavă!
Dați-ne posturi
Cu bune rosturi,
Dați-ne totul: fiți de ispravă!
La tâlhărie
Țara să fie
Pe mâna noastră a tuturor,
Iar nu voi care
Ați făcut stare

S-o smulgeți singuri ca din topor!...
Dați-ne drumul cu mare zor!...

Versuri

Amicului C. D.

Ce-mi spui de poezie, d-acea chimeră tristă,
Când lumea d-astăzi, rece și materialistă,
Își râde de chimere și de puterea lor?
Credințele d-acuma condamnă poezia
Ca rătăcirea, crima, păcatul, erezia
Ce merită să poarte disprețul tuturor.

Ascultă-mă și crede: de vei simți vrodată
Că pieptul tău nutrește scânteia cea sacrată,
Să știi că mizerabil vei trece pe pământ;
În timpurile noastre, decât să cânți, mai bine
De pietre sparge-ți lira ș-apoi sufocă-n tine
Fugoasa-ți inspirare și-al tău nebun avânt.

De-acum, stăi noaptea singur, citește, studiază,
Și de veghiare palid, mereu, mereu veghează,
Plecat pe cărți bătrâne consumă-ți anii toți,
Sacrifică-ți vederea, cătând fără-ncetare
Ca să găsești ideea funestă pentru care
S-alerge-n valuri sute de mii de sacerdoți;

Obiectul ei să fie, desigur, omenirea,
Iar scopul, abrutirea, mizeria, tâmpirea!
— Acolo sacerdoții cu toți vor aținti. —
Ideea ta pământul în lung și-n lat să-ncingă,
Prin vorbă sau prin spadă, cu-ncetul ea s-atingă
Și polul miazănoapte și polul miazăzi.

Sau, nu! Muncește-ți mintea, gândește-te, combină,
Inventă-o monstruoasă, teribilă machină,
Concepere fatală, ce, demn-a se chema
Flagelul omenirei, pornind într-o clipire,
Ca fulgerul, turbată și numai c-o lovire
Armate formidabili să poată sfărâma.

Atunci tiranii lumei, văzând a ta lucrare,
Vor alerga cu toții să-ți dea, prin admirare,
Averi, măriri și nume, s-ajungi nemuritor:
Iar bietele popoare, nenumărabili brute,
Tâmpite d-o nedemnă și lungă servitute,
Te vor mări, fii sigur, ca și tiranii lor.

Adesea mă concentru și cuget cum, odată,
În Grecia, mulțimea, de cântu-ți fărmecată,
Tăcută, strânsă-n juru-ți, Omere, te-asculta
Așa, bătrân rapsode!… Și te numea Poetul,
Căci între toți mortalii tu posedai secretul
Cum se-nstrunează lira, cum trebui a cânta.

Erai bătrân, dar mândru; pe fruntea ta senină
Lucea-n splendoarea toată scânteia cea divină
Ce zeii, spre-a lor fală, voiseră să-ți dea.
Umblai după-ntâmplare, și numai a ta muză
Și cultul ce-ți dau grecii le-aveai drept călăuză:
Orb, tu nu vedeai lumea, dar lumea te vedea.

Rapsode, vino și-astăzi, și, de mai poți, te-nspiră,
Te-ncearcă să mai farmeci mulțimea cu-a ta liră
Și cu scânteia sacră ce-aveai pe fruntea ta
Dac-ai trăi, desigur, ți-ai renega și muza,
Și geniul, și lira, și mută ți-ar fi buza;
Mânia lui Achile mă jur de-ai mai cânta.

Căci de cumva, bătrâne, nevrând să știi de lume,
Cântând, ai vrea și-acuma să sapi frumosu-ți nume
Pe-a timpilor eternă columnă de granit,
Amar ți-ar fi plătită sublima nebunie:
Mulțimea, fără milă, ți-ar zice-n ironie
Și fără să te-asculte: „Sărmanul e smintit!”

Și chiar daca p-alocuri, prin lungă căutare,
S-ar mai găsi ființe ce sacra ta cântare
Ar mai putea-nțelege și-ar mai putea simți,
Invidia nedemnă, barbară și perfidă,
Ori ignoranța crudă, profană și stupidă
— Virtuțile moderne — pe loc te-ar amuți.

Ce-mi spui de poezie, de-acea chimeră tristă,
Când lumea d-astăzi, rece și materialistă,
Își râde de chimere și de puterea lor?
Credințele d-acuma condamnă poezia
Ca rătăcirea, crima, păcatul, erezia
Ce merită să poarte disprețul tutulor.

Mandatul

Acrostih

Mandatul este visul,
Un vis realizat,
Când fără-ntârziere
Îl iei și l-ai scontat.

Atunci de bucurie
Să joci, să cânți te-apuci,
Și ca să fii mai comod,
Te lași numa-n papuci.

Nimica nu te doare,
Și totul meprizezi,
Căci posedezi mandatul
Și mergi ca să-l scontezi.

Da! da! el să trăiască!
Sau daca nu, murim;
Căci fără dânsul oare
Putem noi să trăim?

Amor și fericire
Le ai în buzunar,
Când ți-ai scontat mandatul,
Și nu mai ai habar.

Tutunul abundează,
Țigări de Bektemis –
O! te realizează
Mai iute, dulce vis!

Unică consolare!
O! Preaiubit mandat,
De tine toți slujbașii
Viața ne-am legat!

La minister cu toții,
Mandatul să luăm,
Să ni-l scontăm degrabă,
Și-apoi... să ne-mbătăm!!!

Iarna

Negreșit că, sus în ceruri
Soarele fiind aprins,
Nu se simte frigul, gerul
Care astăzi ne-a cuprins.

Negreșit! Focul din soare
Nu-l plătește Dumnezeu,
Însă noi plătim, sârmanii,
Lemne și cărbuni mereu.

Doamne, de-ai veni-ntr-o noapte
Pe pământul înghețat
Ca să vezi cât e de jalnic
Să tot tremuri nencetat,

Tu, care-ți iubești făptura,
N-ai mai zice un cuvânt
Și-ai opri crivățul aspru
Să mai sufle pe pământ!

Cochetărie

I-am dat drumul de la moarte
Și, mă rog, priviți la el –
Fluture-ușurel la fizic,
La moral mai ușurel!

Stă... Nu pleacă... Cum să plece?
S-a zbătut, e șifonat:
Cum să ias-un june-n lume
Negătit, nepieptănat?

Uite-l cum se dichisește,
Cu ce grije se pudrează,
Fulgii tineri din bărbie,
Fir cu fi cum și-i frizează!

Stă să-și facă toaleta
Coconașu ! –n loc să zboare...
Ce ți-e cu cochetăria
La ființele ușoare!

Epigrame

Unui senator
Cănit? Și crezi că ăsta-i chipul
Să-ntinerești în adevăr?...
Ca Venerii să fii discipul
Mai va ceva pe lângă păr!

Unui clubman
La cărți, c-un as ești asasin,
"Cu spada-n luptă, spadasin;
Dar fără spadă, fără as,
Tu singur spune: ce-ai rămas?
(Moftul Român, 24 Iunie 1901)

Doamna cu evantai
Pe canapeaua elegantă
Se-ntinde doamna nonșalantă
Și c-un papyrus se evantă
De atmosfera ambiantă.

Făt-Frumos cu Moț în Frunte
Zi că-i dragoste, și pace !
Te-a vrăjit ? atât ți-a fost :
Din pocit, frumos îți face,
Și deștept din ăl mai prost.
"Convorbiri critice", 1908, 15 decembrie

Doi academici

Istorică pereche –
Așa prieteni, zic și eu!
Ce legătură veche!
Ureche jură-ntr-un Hăsdeu,
Hăsdeu într-o ureche!

Parol doner

Sfat... Ileana, ce de-o vreme
S-a-nălțat spălătorească,
Stă la vorbă cu Dumitru
Ce-a ajuns fecior în casă.

„Mă Dumitre, ian ascultă,
Mă gândesc întotdeauna
Ce-i „parol doner” aceea
Ce și-o spun boierii-ntr-una?”

„De, Ileano, e o vorbă
Nici de bine, nici de hulă,
Cum ar fi la noi, de pildă...
Cum să zic...? Astă căciulă!”

Unei copile

Madrigal

Când erai micuță-n școală,
Mi-era drag să fiu școlar.
Azi, când tobă ești de carte,
Azi m-aș prinde toboșar!

Nea Istrate

— Bună ziua, nea Istrate.
— Se-nvârtește masa, frate.
— Nea Istrate, tu ești surd.
— Am vorbit ieri cu un cârd.
— Nea Istrate, ori ești beat?
— Mi-a răspuns cum l-am chemat.
— Nea Istrate, ce vorbești?
— Cum îi chemi, răspuns primești.

Excelsior

Dedicată ilustrului autor al sublimului hop: SIC COGITO, Domniei-sale Domnului B. P. HĂSDEU, Prezidentul Consiliului de Administrație al Primei Societăți Spiritiste Române

Precum suav-aromă
a florilor plăpânde

De zefir se ridică,
se-nalță și se-ntinde
Pe ape și câmpii;
Precum raza de soare
prin spațiuri străbate
Și duce-a ei lumină
pe globuri depărtate
L-a sferelor copii,

Astfel acum în ceruri
creștina voastră rugă
A străbătut ca raza
cu-a fulgerului fugă
L-al lumii creator,
Și spiritele bune
l-a lui sfinte picioare
Prea bucuros supus-au
pioasa adorare
De voi făcută-n zori.

Atuncea, stând în tronu-i
puterea cea divină

Căreia și Archangheli
și Serafimi se-nchină,
Noi ruga oferim...
Tăcerea este mare,
sublimă sărbătoare!

Puternicul părinte
va face-ncoronare
Preasfântului Efrim!

Tăcerea Christ o rupe
cu-accentele-i divine;
El binecuvântează
p-Efrim care ne vine
În misii pe pământ,
Și-i zice: «Mergi acuma,
cu sfânta armonie
Ridică și îndreaptă
căzuta Românie
Prin șapcă și cuvânt!»

Sfântul Efrim purcede,
cu șapca de rigoare,
În țara românească
el vine să doboare
Al viciilor zbor.
Iubirea și dreptatea
el vrea să stabilească,
În inima umană,
el vine să-ntărească
Speranța-n viitor!

La București sosește,
Speranță-i iese-n cale,
Strigându-i vesel:“Nihil
sine Hasdeo! Vale!
Iubitule Efrim!

Ce vrei tu? vrei diurnă?
vrei două lefuri bune?
Inspectorate? premii?
și misii? ce vrei? spune!
Ce vrei - îți oferim!”

Efrim, d-emoțiune,
nimic alt nu mai poate
Speranții să răspunză,
decât: “Le vreau pe toate!”
...Pe toate le și are...

Și-așa, trimisul nobil
al lui Christos, Efrim,
S-a rencarnat pe lume.
Toți strigă: “Aferim,
Efrim! și la mai mare!”

Magnum Mophtologicum

Un împărat își puse-n gând
Să facă-o mare carte,
În care vorbele pe rând
Să aibă toate parte.

Voia un falnic monument,
Un magnum oarecare...
Atunci chemă pe un bătrân,
Limbistul cel mai mare —

Un om ce știe pe de rost
Nu numai ce-i pe lume,
Ci câte se petrec și-n cer
Din fir în păr anume —

Și-i zise: “Știu, de istorie
De mult că te-ai lăsat
Și că d-acuma numai limbii
Pe brânci te-ai consacrat...

Fă-mi dar și mie ce te rog,
Te voi plăti cu aur,
Posterității să lăsăm
Un magnum, un tezaur.”

“Prea bucuros, măria-ta,
Primesc ce-ați poruncit,
Și, ca să dau dovezi de limbă,
Mă simt prea fericit.”

Și s-a pornit bătrânu-atunci
La lucru cu ardoare...
Dar, vai! păcat! s-a-nțepenit
Cu limba în a mare.

Oricum, noroc că-i spiritist —
Lucrarea lui înaltă,
Speranță-avem: o va sfârși
Din lumea cealaltă...

Ion Prostul

Era pe vremea când purtau
Cocoanele niște turnuri
Și-un malacof piramidal
Și alte multe umpluturi...

Ion Ciornei, un țopârlan,
Un românaș de viță veche,
Purtând suman, purtând ițari
Și-o țurcănească pe ureche,

A fost luat la militari...
Da-n loc să dea de greu și el
Ion ajunse vistavoi,
Noroc! la domnul Colonel.

Băiat voinic, făcea de toate:
Era rândaș, spălătoreasă,
Și vizitiu și bucătar,
Și sofragiu și fată-n casă.

Ion putea fi orișice,
Mă rog, și doică-ar fi putut;
Dar moașa casii l-a aflat
Că are laptele bătut.

Așa, Ion cu colonelul
Lucra-ntr-o seară la grăpat.
Când iată doamna înfoiată
Sus în balcon s-a arătat.

Ion numaidecât se-ntoarse
Si se opri pe gânduri dus,
Uitându-se plin de mirare
La malacoful cel de sus.

Don'Colonelul îl întreabă:
– Ce te-ai holbat așa, țigane?
– Mă mir, trăiți, don'Colonel,
Mă mir de ce văz la cocoane;

Cu malacofu-așa umflat
Cum poți s-o pupi? că nu se poate
Nici să te-apropii. - Măi ce prost!
Țigan! când vreau s-o pup, și-l scoate.

– Și-l scoate? a răspuns Ion;
– Așa ți-e vorba?... A-o-leu!
– Așa, trăiți, don' coronel...
Așa... o pup și eu!

Erato, scapă-mă!

Terzine acrobatiste-simboliste

Icoană din ramă,
Când glasu-mi te cheamă,
Tu vino și ia-mă.

Ah! și bine mi-i!
Căci la tine mi-i
Dorul inemii...

Gândurile-o dor
De scumpu-i odor:
Mai las-o! o, dor!

Ca pe calde azimi,
Vino să te razimi,
Mintea luminează-mi.

Dorurilor zi-le:
Sunteți niște-azile
Unor sfinte zile!

Vino, adorato,
Fericirea arat-o...
Scapă-mă, Erato!

Suveran și curtezan

Satiră democratică

Un împărat odinioară -
Și suveranii-s muritori! -
Avea din fire slăbiciunea
Că strănuta prea deseori.

Acest cusur, la urma urmii,
D-ei căuta, nu-i vr-un păcat,
Dar sunt cusururi populare
Ce nu merg la un împărat.

Ce leacuri nu-ntrebuințase!
Ce rugăciuni la Dumnezeu,
Protector tronurilor! - geaba:
Sărmanul strănuta mereu!

Un curtezan intim l-întrebă:
– De ce ești tot posomorât
Și tot mâhnit, mărite doamne?
– Nu știi cât sunt de amărât!

Strănutul meu leac nu găsește,
Vai! mă sfiesc, nu pot să ies,
La Cameră, Senat, paradă:
Se simte că strănut prea des.

Din pricina strănutăturii
Eu sunt un prinț nenorocit!
– De ce, măria-ta? întreabă
Curteanul său cel favorit.

– Cum? nu-nțelegi? - Ba da; dar, Sire
Ori să strănuți, ori ce să faci,
La toți, Măria Ta, ca mire,
La toți miroase-a odagaci!

Cameleon-femeie

Sonet decadent, simbolist-vizual-colorist.

Icoană străvezie, în cadrul sumbru-al vieții,
Cu părul ei sur-galben, cu ochi închis-albaștri,
Sclipi deodată clară, vis roz al tinereții,
Cum în obscure-azururi apar pribegi blonzi aștri.

O văz fugind prin codrul cel verde de jugaștri —
Era Erato albă iluminând poeții. —
De-a ei priviri focoase ar fi roșit sihaștri
Păliți, chlorotici, vineți de greul bătrâneții.

Purta bacanta-mi nuferi, bujori și violete,
Învesmântată magic în daurite plete
Și-n varii polichrome bibiluri și altițe...

Îmi arunca pupila-i divine curcubee;
Dar eu, nebun! zic: „Spectru! Cameleon-femeie!
Fugi! sufletul ți-e negru și mațele pestrițe!”

Moartă!...

Baladă

Danga-langa, sună clopot...
O îngroapă pe-o regină
Dintr-o nobilă tulpină...
Cine vine iute-n tropot?
Danga-langa, sună clopot.

La sicriu el se așază:
“O! mai zi-mi o vorbă numa!
Ah, viața e ca spuma
Ce o clip-abia durează...”
La sicriu el se așază.

Ea...stă, mută, nemișcată...
El... o plânge scrâșnitor...
E pierdut nebunu-amor!
Ochii ei la el nu cată...
Ea stă mută, nemișcată.

În castelul cel cernit,
Plâng și zidurile mute,
Se bocesc pietre tăcute...
E un plânset nesfârșit
În castelul cel cernit.

Picură din ceară picuri...
Plâng și jalnicele torțe,
El e istovit de forțe...

Zile! nopți! timp! ce nimicuri!
Picură din ceară picuri!

“O! te-ndură, Doamne sfinte!...
Poate-n lume să trăiască
Un viermuș clocit în iască.
Și ea nu?... crude părinte!
O! te-ndură, Doamne sfinte!”

Un episcop Psalmodie
Lângă capul junei fete
Adornat în blonde plete...
Ah! ce crudă parodie!
Un episcop Psalmodie...

“Ah! te blestem, providință!
Doamne! crud îngrozitor!...
Mi-ai răpit al meu amor...
Mi-ai distrus a mea credință:
Ah! te blestem, providință!

Stinsă-i scumpa ei viață
Și nimic n-o mai învie...
“Unde-i Dumnezeu?... Să vie!
Să-l stupesc eu drept în față:
Stinsă-i scumpa ei viață!”

“Vaiet, bocet... inutile!
Ea e moartă... Lacrimi multe
Moartea nu vrea să le-asculte:
Blestemi în zadar, copile!
Vaiet, bocet... inutile!”
*
Au venit ca s-o ridice...
“Ah! mai stați! e prea degrabă!
Unde-o duceți?” el întreabă.

“Locu-i nu mai e aice:
Au venit ca s-o ridice!”

“S-o ridice?... nu se poate!
(Strigă el, nebun, pierdut)
Sunt aici!... Voi... n-ați știut?
Piară lumea! piară toate! ...
S-o ridice?... nu se poate!

Îmi bat joc de Dumnezeu
Și nu-l las să mi-o răpească!
Dânsa trebui să trăiască!
Să trăiască! da! vreau eu!...
Îmi bat joc de Dumnezeu!”

“E nebun! prelatul zice,
Luând ochii de pe carte;
Dați nebunul într-o parte,
Iar pe ea să mi-o ridice...
E nebun!” prelatul zice;

Și groparii o ridică.
El tot plânge, plânge, plânge.
Buza-și mușcă pân' la sânge,
Un cuvânt făr' să mai zică...
Și... groparii o ridică.
*
Danga-langa, langa-danga!...
...S-a sfârșit! Convoiul pleacă.
O! viață!... lume!... Dacă
Langa-danga, danga-langa...
El își vâră-n pieptu-i spanga!

Criticilor mei

Sonet olimpian simbolist
Indignatio facit...

De critică mi-e scârbă! Cunosc simbolul vorbii.
Posteritatea dreaptă mă judece ș-acuze!
Surâsul să se stingă pe veștedele buze:
N-aud acorduri surzii, nu văd scânteia orbii!

Eu singur....!... ș-apoi chorul întreg de nouă muze!
Cu glasul invidiei să croncănească corbii,
Eu am să strig, felibru trufaș,urbi et orbi
A voastră larmă poate d-abia să mă amuze!

Mă duc în mantia-mi largă înfășurat ca Dante:
Când tactu-l bate-Apollo, maestrul meu divin,
Viața-i sinfonie, amorul - sfânt andante...

Eu cânt! Ce-mi pasă mie! Nu știu de unde vin,
Nici unde merg: traduc doar-un cântec din senin
În rime simboliste și abracadabrante!

Amiaza maura

Simbolistă-orientală

În aer e lene... Amiază de vară.
E pâclă greoaie de plină Sahară.
Ca tigru-ntre două tigrese rivale,
Ce scuipă de turbă și sânge și bale,
Ahmet stă-ntre două geloase neveste:
Fatme - o minune, Biulbiul - o poveste!
Biulbiul este blondă, Fatme este brună;
O patimă oarbă și alta nebună.
Ahmet simte bine că fierbe în ele
O ură cumplită, o ură de-acele

Ce lasă din treacăt în neagra lor cale
Ruine și sânge și moarte și jale.
Sunt două extreme, sunt două-antiteze...
Pornirea vrăjmașe, el vrea s-o calmeze:
“Pe-Allah strălucitul! pe sântul profet!
Pe stele și lună! (răcnește Ahmet
Ș-apucă hangerul) Fatme! un ciubuc!
Mergi!”
“Nu vreau!!”
«Zic: du-te!!»
“Stăpâne... mă duc!”
...Fatme se supune și pleacă fierbând,
Cu zâmbet pe buze, cu blestem în gând…
Fatme e departe... Emirul Ahmet
Cu blonda Biulbiulă vorbește-n secret!
*
În aer e lene... Amiază de vară...
E pâclă greoaie de plină Sahară.
Biulbiul doarme-acuma deplin liniștită.
Fatme se întoarce... Figura-i, pălită
De focul ce-o arde, cu jale zâmbește.

Ahmet ia ciubucul și țintă-o privește.
“... Nebuno - el zice - te-apropie bine:
Cât n-ai fost aicea vorbii tot de tine...”
“Știu... Doarme acuma potrivnica mea:
Stăpâne, vorbește-mi și mie de ea!”

Biulbiul doarme dusă... Emirul Ahmet
Cu bruna Fatmea vorbește-n secret...
Și bruna, la rându-i, de vorbă sătulă,
Adoarme alături cu blonda Biulbiulă.
Emirul de vorbă și dânsu-i sătul –
De-o parte-i Fatmea, de alta-i Biulbiul.
Ca tigru-ntre două tigrese rivale
Ce dorm obosite, zdrobite de șale,
Adoarme-ntre două domoale neveste:
Fatme - o minune, Biulbiul - o poveste…
... Și-n aer e lene... Amiază de vară...
E pâclă greoaie de plină Sahară!

Moartea protestantului

Baladă

Cunigunda e geloasă:
Eginhardt întârziază –
Iată-a dimineței razǎ...
Ce senină și frumoasă!

Un cal roib în vale paște,
Este calul favorit,
Deșelat și obosit –
Ce idee neagră naște!?

Cunigunda e femeie –
Ah! ce gând îngrozitor!...
Vrun catolic?... Un omor?...
Un duel?... A! ce idee!

Ea scoboară trepte-trepte,
Dusă de-un funebru gând
Și pe Dumnezeu rugând:
„Doamne sfinte! Doamne drepte!”

Din donjon până-n devale
E o cale-atât de lungă!...
Când, sărmana! O s-ajungă
Ținta pasurilor sale?

A sosit acum la poartă:
„Hai! deschide! nu mă ține!”
Poarta scârțâie-n țâțâne –
A ieșit... A! crudă soartă!

Iată calul...Unde-i dânsul? ...
E lungit mai la o parte:
Moartea! moartea îi desparte...
Și, gândind, o umflă plânsul.

„Eginhardt al meu! viteze!
Dacă tu ești mort – vorbește!
Inima mi se topește...
Poate-a ta să mă trădeze?”

Plânge Cunigunda vașnic
Și-l mângâie pe viteaz
Și-l sărută pe obraz,
Când, deodată, strigă strașnic

Eginhardt cel elegant:
„Noch a’ Krieg’l, repetir:
Aber nicht vo Bragadir!
...Luther!!... Ich bin protestant!”

Eros

E primăvară... Sus pe Atlas,
între pământ și luna plină,
Fug nouri străvezii la vale
cernând ușor o bură fină...
Un leopard adult simțește
deodată-n sânu-i o văpaie!
Din creștet până-n vârful coadii,
în creiere și-n măruntaie,
Îl furnică un neastâmpăr
nesuferit și nențeles...
Din nările lui dilatate,
suflări adânci și grele ies;
Din ochii-i injectați de sânge,
îi pică lacrime fierbinți:
El ghearele-și înfige-n carne,
scrâșnește crunt ieșit din minți,
Se zvârcolește-n salturi stranii...
răcnește covârșit de chin –
Îi crapă pieptul sub lucrarea
nemilostivului venin...
Ridică botu-n sus să soarbă
răcoarea nopții cuputere
Și vede-n călătorii nouri
un cârd de tinere pantere.

S-au dus și nourii și luna -
- pe Atlas soarele e sus -
Acu... bolnavul de az-noapte
lâng-o panteră doarme dus.
Da! da!in cauda venenum -
ilustrul Darwin bine-a spus!

Da... nebun!

Îmi vin adeseoară furii:
    voi să sdrobesc această harfă
Și, din informele ei țăndări,
    un auto-da-fe să fac!

Decât a fi prostituită
    și cântul meu a fi o marfă,
Să piară coardele în flăcări!...
    de-acu pe veci eu voiu să tac!

Despreţuiesc onori, avere;
De slavă m-am hrănit destul!
Alt orizont privirea-mi cere:
De-aşa nimicuri sunt sătul!

Să nu-mi azvârle-atotputinţii
Nici o favoare... Nu! n-o vreu!
Am o comoară-n fundul minţii;
De-ajuns îmi sunt acuma eu!

Trec astăzi ignorat prin lume,
Dar, trainic, las în viitor
Un semn, o glorie, un nume
Acestui imbecil popor!

Să linguşesc telurici patemi?
Reptilă eu?... Prea mândru sunt!…

Apollo calea demnă-arate-mi
Pe-acest tâmpit, senil pământ.

Mulțime brută și ingrată!
Cu-a mea cântare nu putui
În viață-mi să te mișc o dată...
Și-odat'... o să-mi ridici statui.

“A! ești nebun!” mi-au zis mișeii.
“Da, sunt nebun!” răspuns-am eu…
Ca voi strigau și fariseii
Crucificând un Dumnezeu!

Tenebre fără fund mă-nghită,
De-oi face din divina harfă
O palidă prostituată
Și din cântarea mea o marfă!

Pe coardele acestei lire,
Voi întona un cânt sublim:
Poet sunt! nu voi umilire...
Poeții... nu ne umilim!

Discreție

Nu vreau să știi că te iubesc;
Voi suferi tăcut, discret –
Cochetele desprețuiesc
    Pe-un franc poet!

Da-n veci închipuirea ta
Din sufletul meu n-o să moară,
Și niminui n-oi arăta
    A mea comoară...

Căci te iubesc, deși nu-ți spun:
Nu! n-ai s-o afli niciodată...
Și arz de dorul tău nebun,
    Mult adorată;

Dar tac, nu-ți spun că te iubesc:
Știu bine că pe-un franc poet
Cochetele-l desprețuiesc...
    Tac – sunt discret!

Thalasa

Arama rânjitoare a lunii sparge norii,
O voce străvezie răsună-n minaret,
În umbra pimentată palpită sicomorii,
Cu brațul peste mare adoarme un poet.

Potasice principii lovind topuzu-i gol,
Cu tensiuni rezolvă contactul noțiunii,
Cuprins de-o împietrire de antic discibol
Ridică fruntea-i cheală spre clarul disc al lunii.

E Thalasa, efebul de-origine-anonimă,
E Thalasa, aedul, adolescent prepus,
Îl stăpânește Eros cu vraja lui sublimă,
Și mințile-i abstrage cum stă cu fața-n sus.

Și-acum, când de lumină un sentiment confuz
Se culcă peste lume ș-o-mbracă-n poezie,
Aedu-și ia în mână spasmodicul topuz
Și-azvârlă către stele stropiri de ambrozie.

Glic

Glic!
Face gâtul sticlei glic!
Draga mea, ești un simbol;
Zâmbetu-ți e raiul gol...
Tu ești mare, eu sunt mic.
Glic!
Glic!
Tu bei vin și eu beau bere,
Asta nu face nimic;
Un simbol ești în picere,
Est pahar ție-ți ridic:
Glic!
Glic!
Ești o nimfă, sunt un faun;
Face gâtul sticlei glic!
Pentru ce te uiți sub scaun?
N-ai să poți vedea nimic.
Glic!

Finis

Sonet simbolist decadent

Un meteor!... Bizară aurora boreală
Din polul nord la polul d-amiază... Din Zenit
Până-n Nadir cutremur... iar sfera siderală
Cămin imens, chaotic, jăratic infinit!

A! ce amenințare meschină și banală!
Nu mă-ngrozește! – zice poetul prigonit –
Un fenomen ca altul!... Nuanță infernală,
Văzduh aprins ... Desigur, Iehova-a-nnebunit!

Ei, și?... Balanța-i strâmbă și judecata nulă!
Nici psalm, nici Laudamus, dar nici accent de hulă,
Din coardele-mi măiestre d-acu n-or mai ieși!

Se răsucesc și crapă ai lumii vechi pilaștri:
Catapeteasma cade!... Macabru danț de aștri!...
În loc deTot, Nimica !... Ei, bravo, zău!... Ei, și...?

Triolete simboliste

Pornind din vremuri de demult
Un glas de trâmbiță mai sună,
Și-așa de drag mi-e când l-ascult
Pornind din vremuri de demult.

În al vieții trist tumult
Și-n dragostea-mi inoportună,
Pornind din vremuri de demult,
Un glas de trâmbiță mai sună.

Apocaliptica gândire
De azi e înțeleasă mâni;
Tiranilor, ce prevestire!
Le cad topuzele din mâni!

O apă-ntreaga omenire,
Nici robi de-acu și nici stăpâni:
Apocaliptica gândire
De azi va fi-nțeleasă mâni!

Din carnetul unui poet simbolist

Fragmente selecte

O, rimă, Muza mea! O, rimă!
A! pentru-o rimă-aș face-o crimă:
De fac crima,
Eu fac rima!

De ce mă tragi tu de păr, tată,
Când mama, vai! e depărtată?

O! Lina mea-i săracă
Pribagă Messalina!
...Ei și?... ce-mi pasă dacă
Mă bagă mesa Lina

A! de n-aș fi fost un laș,
Mă jur pe lira mea că l-aș...
O! dar niciodată n-aș...
Nu c-aș fi laș!... sunt fin, mi-e naș!
Cu lumea trebui a fi fin:
Nu mi-ar fi naș – nu i-aș fi fin.

Filozoful Blagomirea

Filozoful Blagomirea ține-n mână adevărul,
Și de-aceea se muncește a seca tot călimărul
Și-a schimba cerneala neagră într-un foc aprins de fraze,
Care-n veci de veci să deie întunericului raze

Și să lumineze mintea robilor și celor șchiopi,
Osândiți să rătăcească sau mereu să dea în gropi.

Cât mult bine poate face cu-un nimica Blagomirea!
Dac-ar ști ce o așteaptă, negreșit că omenirea
Ar veni la Blagomirea implorându-i să consume,
În hârtie și cerneală, cât de mult, oricâte sume.
Numai să-i arate-ntregul adevăr adevărat,
După care pân-acuma ea-n deșert a alergat.

Făr-această rugăminte, Blagomirea-ntr-una scrise,
Până când - vai, țării noastre! - ochii-i pe veci-nchise...

Multe-s operele sale, cam vreo sută de volume
Despre legile eterne și stăpâne peste lume,
Dar cuprinsul lor e simplu: Blagomirea s-a muncit
Ca să spuie “Tot e totul” și sărmanul a murit...

Declarație simbolistă

Domnișoară!
Gându-mi zboară
Spre o fire
Cu simțire
Dulce ca de rai ceresc.
Domnișoară
Rumeoară!
Firea ce în gând zăresc
Și la care
Sărutare
Gându-mi duce, căci ... iubesc...
Pe cosițe,
Prin altițe
Și prin sânu-i rumeor,
Ești tu Ida,
Ești candida
Pentru care să și mor
De ai cere,
Cu plăcere
Primesc... însă, nu mă-nsor!

Ruga spiritistului

Dedicată d-lui B. P. Hăsdeu, prezidentul Primei Societăți spiritiste Române, de un Inițiat

Tu, spirit coborât din cer,
Înalță al meu suflet,
Să-mpodobesc c-un adevăr
Macabrul meu resuflet;

Să mă despart din timpul meu
Și, spirit, să fiu altul,
Și să mă văz râzând mereu,
Râzând din tot înaltul.

Cel lut, acum nensuflețit,
Rămas fără de limbă,
să-l văz un chip de om pocit
Ce viermii-l rod și-l schimbă.

Atâtea patimi l-au izbit,
Că-n lumea toată nu e
Un altul mai nefericit,
Un Christ bătut în cuie.

Deși trecu el viața lui
În veselii și glume,
În istorie totuș nu-i
Mai tristă pildă-n lume.
Ș-acuma tremur d-un fior,
Căci parcă îl contemplu

Cum stă, pierdut și rugător,
În spiritistul templu.

O! vezi-l, spirite suprem,
În patima-i deșartă,
Deși e lutul un blestem,
Dar spiritul îl iartă.
Pe veci remâne pur încai
Oriunde el va trece:
În față-i limba-i fără grai
Și istoria-i rece!

Primăvara

Pastel optimist

Când plouă lin în primăvară,
Toți zic: “Să dea Domnul, să dea!”
Și de te culci pe prisp-afară,
Mai vezi pe cer și câte-o stea...

E cald, și ploaia răcoroasă
Ozon în aerul curat
În urmă-i lasă; drăgăstoasă
Natura toată-i un pupat.

Se pupă corbi, de bucurie
Că au scăpat de iarna grea;
Se pup' brabeți cu gălăgie,
Și iată și o rândunea...

Și-o barză... calcă cu măsură
Cu pasul grav, explorator,
Se plimbă chiar prin bătătură
Cu aerul nepăsător.

Când plouă toate germinează;
Pământul liber de zăpezi,
Spălat de ploi, se decorează
Cu mii de mii de muguri ve'zi...

În țarini grâul încolțește,
În dealuri via o dezgrop;
De ploaie tot se-nveselește,
Pe orice frunză e un strop.

Și soarele o caldă rază
Trimite pe furiș prin nori;
Iar flori și pasări ca să-l vază
Se-nalță, zboară către zori.

Pastel pesimist

Tot plouă! A! ce primăvară!
Cum curge fără să mai stea!
Se-ntinde ceața grea p-afară,
Pe cerul sumbru nici o stea.

E frig... și apa mocirloasă
Infectă aerul curat,
La câmp e baltă mlăștinoasă
Și codrul doarme întristat.

Sunt triști și corbi-n deal de vie,
Cobesc din nou a iarnă grea;
Plouate vrăbii cad o mie,
Nu vezi zburând o rândunea.

O barză, cu pas de măsură,
Sosește ca explorator...
Și plouă... plouă...-n bătătură,
Pustiu... Departe pleacă-n zbor.

Tot plouă, plouă, inundează...
Mai vin și ape din zăpezi;
Umflate, apele spumează,
Torente curg din codrii ve'zi.

În țarini grâul putrezește,
Sub piatră-n deal vii se îngrop;
De ploi plugarul sărăcește,
Mălai, făină, nu e strop.

Și soarele, o slabă rază
Când o mai pierde printre nori,
O tristă baltă luminează
Fără apus și fără zori.

Sonet brutal

Simbolist-instrumentalist

Zenitul polichrom se irizează-n spasm,
Și lungi și partice cobor din el săgeți;
Iar eu, citind adânc pe frescuri din pereți,
Văd conturându-se din alte vremi un basm.

Da!Homo... fui ! da, viața mi-e sarcasm!
Sunt toate vechi, nimic nou nu mai poți să-nveți!
Când toate intră-n ea ca lichidu-n bureți,
De Calipige n-am de loc entuziasm!

Lucească ochii ei în focuri de smarald,
Pembele varii dungi aștearnă-și în bibiluri,
Îi curgă lacrime în van de sânge cald!

...A! prea brutală-a fost când m-a metodoxit!...
Mă tachinează-n van cu amplele-i profiluri:
Vai! Faunul, răpus de Eros, a murit!

Baladă

Simbolistă macabră

Sub fosforescența sumbră
A unui vechi candelabru,
Iată un schelet, o umbră,
Este bardul cel macabru.

Ceasul bate miez de noapte,
Și din negre galerii
Se arată-n triste șoapte
Ai macabrului copii,

Și s-aude ca de clopot
Un glas surd și subteran
Resunând funebru-n ropot:
Leg an d-an, leg an van d-an!

Iar la jalnicul lor cântec,
Glas adânc, lugubre lire,
Din nou naște ca din pântec
Și începe să se-nspire.

Harfa lui macabră-nstrună
Și toți morții se deșteaptă,
Iar băieții împreună
Stau uimiți, de-i vis ori faptă.

O sublimă-mprovizare
Cu accent suprauman:
„Unde-i vremea noastră oare?
Leg an d-an, leg an van d-an!

Am ajuns acum eu, bardul
Simbolist al omenirii,
Să mă uite bulevardul
În caverna părăsirii!

Cincinate! Cincinate!
Și tu, Mirceo! Dus ni-i vacul!
Unde flori au fost rimate
Răsărit-a azi spanacul!

Căci învins-aBalamucul –
Fiica Romei e nebună! –
Și Maimuța și Ciubucul
Și-au dat mâna împreună!

Dar veni-va timpul
Gropii mele să se-nchine:
Țara va deshide-Olimpul
Ca să intru eu cu mine!!”

Pohod la șosea

De mult se vorbea,
Se tot auzea
Că are să fie
Mare bătălie
Și că-n București,
Au de gând să vie
Oștile rusești,
Căci de-aici se poate
Laolaltă toate
Lesne să pășească
În țara turcească.

Vreme a trecut,
Și nu s-a văzut
Un muscal măcar;

Toți îi așteptau
Însă în zadar:
Rușii nu soseau.
Trecu ce trecu
Și cam începu
A se arăta
Pe ici pe colea,
Câte-un ofițer
Singur și stingher —
Când se pomeni
Lumea într-o zi
(Mai alaltăieri)
Că sosesc aci
Mii de ofițeri:
Să calci unde vrei
Te-mpiedici de ei.
Tot muscali de soi
Gata de război,

Care toți firește
Vorbesc muscălește,
Și care au vestit
Cum că negrești
Peste prea puțin
Toți muscalii vin.

Vestea zboară iute,
În zece minute
S-a dat sfoară-n țară,
Că va să sosească
La șosea afară
Oastea muscălească...
Și iată-n sfârșit
Că a și sosit!

La zi-ntâi de Mai
A pornit alai,
Gloată peste gloată
Merge lumea toată,
Claie pe grămadă,
Pe muscali să vadă.

Astăzi, știu că are
Tramvaiul cătare.
Dinjos de Teatru
Urcă și coboară,
De par-că-i la moară,
Câte trei și patru
Ba și cinci vagoane
Pline de cocoane,
Umflate, gătite
Și sulemenite.
Iar pe tramvai sus
Grămadă s-au pus
Sumă de monșeri
Amploiți, becheri,

Tot galant gătiți,
După cum îi știți.

Mahalale-ntregi
— Zdraveni și betegi —
Tineri și bătrâni,
Calfe și stăpâni
Cu-ai lor ucenici,
Cu toți mari și mici;
Slujnici, jupânese
Și negustorese;
Apoi mărginașii
Și meseriașii,
Târgoveți mulțime
Și mitocănime
— Toți din Capitală,
Dau cu socoteală —
Cu-ale lor femei
Încet după ei,
Au pornit cu toți
— Să-i numeri nu poți —
Cu prăsila lor:
Toți să vadă vor
Oștile rusești
Lângă București.

Sub cer călduros
Merg încet pe jos,
De zăduf și soare
Sunt plini de sudoare.
Cam pe la nămiez
Or s-ajungă, crez.
Toți din mahalale
Duc în mâini basmale
Cu fel de mâncări,
Și pe urma lor,
Urma tuturor,
Pe două cărări

Vine-un popă beat,
Frânt și asudat
De mult ce-a umblat
Și pe gât a dat...

Iar pe urma lui,
Un copil mucos
— Nu se știe-al cui —
Tare obosit
De-ai lui rătăcit,
Plânge obidos,
Și pe nas, pe bot,
E mânjit de tot.

Toți cu toții dară,
La șosea afară,
S-au dus să privească
Oastea muscălească.
Căței și purcei
Merseră și ei,
După cum scris este
La orice poveste.

Numa-ntr-o chilie,
Singură, pustie,
O babă rămase,
Care de ani șase
Ologită sta
În chilia sa.
Numai ea rămasă
Singură acasă
Și în mahala
Biata se văita
Și se tânguia:
— „Oameni buni! (striga)
Mi-aduceți și mie
Pomană să fie!
Măcar un cazac...

Nu de altceva
Ci numai de leac!”

În curând

Terra! Terra!

Ca Phoenix, pasărea măiastră,
Tu din cenușa-ți re-nviezi;
Necontenit în zare-albastră,
Tot mai strălucitor te vezi!

O! Ideal! divină torță!
Tu ne-ai condus prin întuneric;
Un pas să facem n-aveam forță
Făr-de reflectul tău feeric!

Pierdeam al minții echilibru
Pe mările făr-de liman,
Eu, iritabilul felibru,
Profet al genului uman,

De n-ai fi fost tu, Tramontana,
Făr, de scăpare cunoscut...
Vai! omenirea fu, sărmana!
Ca un corăbier pierdut!

Pierdut, da! însă totdeauna.
Luptând cu-același dor și foc,
Bravând cu plâns și râs furtuna
Cu-aceleași gânduri de noroc!

Văzând un val ce îl înghite
Un orizont din nou deschis,
Ce, clar și sincer, îi promite
A-i isbândi eternul vis,

Sclipit-ai sfântă stea polară,
Cu raze de speranță pline,
Felibrilor ce te cântară,
Rapsozilor-profeți... și-n fine...

Dar pesimiștii vin să-mi zică;
„Închipuire or miraj!
Noi nu mai credem în nimică,
Noi, am pierdut orice curaj!

Tu Tramontana-ți strălucită
Și-acel liman nu sunt, poete,
Decât oaza-nchipuită
De ochii îmbătați de sete.”

Să vie! Pe felibru-ntrebe-l
Când vom sosi limanul?... Când?
Felibrul, sigur ca și Bebel,
Le va răspunde: „În curând!

Crucea și semiluna

Luna strălucește ca o lampă mare,
Revărsând splendoarea-i până-n depărtare.
La ospățul falnic, strânsă-i oaste multă;
Toți vorbesc în parte, nimenea n-ascultă.
Dar ca și stejarul mândru de la munte,
Mircea-și netezește nobila sa frunte,
Și ca și stejarul mândru când înfruntă
Crunta vijelie, Mircea se încruntă.
Și, apoi, se scoală deodată-n picioare
Și cu glas puternic le strigă: „Tăcere!
Ați uitat voi oare pe al vostru Domn,
Ce-și visează țara chiar în al său somn?
Cum acele vremuri sfinte le uitați,
Când pe Mircea-Vodă voi îl respectați?
Ce? sunt oare altul, sau voi sunteți alți?
Sunt pitici acuma brazii cei înalți?
S-a surpat Carpatul și, din rădăcină,
Stânca se preface într-o moale tină?
Nu mai curge Istrul în largul său pat,
Și patriotismul vostru v-a secat?
Mâine este lupta, lupta cea de moarte,
De la care-atârn-a României soarte!
Glorie sau moarte vom întâmpina;
Însă jur pe ceruri nu vom dezarma!
Căci ce este moartea dacă nu e viață?
Dacă n-o privește un român în față?
Nu mă tem de moarte, sunt ostaș de seamă;
Chiar de veșnicia-i nu vreau să am teamă!
Vrea ca să ne-ncalce mândru Baiazid;
Va vedea că Mircea nu-i un invalid!
Ce e drept, mă cheamă Mircea-cel-Bătrân,
Dar am suflet tânăr, că mă știu român.
Vrea ca să ne-ncalce cruntul Baiazet,
Fluturând șalvarul marelui profet;
Vrea ca să ne-ncalce, socotind barbarul

C-are să ne-nsufle frică cu șalvarul...
Ei bine! atuncea, noi să-l încălțăm!
Și al României nume să-nălțăm!
El insultă crucea; nu-nsult semiluna;
Sincera credință respect totdeauna;
Însă vai d-acela ce p-a mea lovește!
Chiar ca d-un perete capul își isbește!
Mâine-n două ceasuri voi ca să sfârșim,
Să zdrobim odată pe-acest Ilderim!
Da! să știe bine cruntul ienicer
C-aici se-ntâlnește cu un zid de fier,
Zid compus din piepturi brave oțelite,
În a țărișoarei dragoste călite!
Poate-avea el oaste cât frunză și iarbă,
Eu ridic din umeri și îmi râz în barbă;
Căci, nu numai țara mi-apăr până mor,
Și-al creștinătății sunt apărător;
De-a mea misiune sacră-s conștient:
A Europei strajă sunt în orient.
Deci, năframă albă într-un băț să puneți
Și la turc să mergeți îndată, să-i spuneți,
Că capitulați bucuros semnez;
Altfel, nici o vorbă! nu voi să tratez!
Mergeți dar cu toții, bravii mei ostași!
Sigur sunt că mâine unul n-o fi laș!
Fiți îndată gata atât vă mai zic:
Fiți la înălțime! și mai mult — nimic!”
Și zicând acestea, cupa lui ridică;
Din ochi, două lacrimi în cupa lui pică,
Lacrimi de iubire pentru țara sa,
Ce numai eroul știe a vărsa.
Oastea e-n picioare; arme zăngănesc,
Și de luptă bravii toți se pregătesc.
După ce se face sfânta rugăciune,
De Mitropolitul, pentru națiune,
Se închin vitejii; caii lor nechez;
Cu arme sfințite toți se întrarmez.
Chiar în zori de ziuă lupta s-a încins:
Ilderim trufașul se declară-nvins;
Vede că nu merge nazuri a mai face,

Armele depune, solicită pace,
Și semneaz-acele vechi capitulații,
Drepturile sacre-ale acestei nații...
Crucea-nvingătoare pe cer strălucește,
Iară semiluna de groază pălește!
Istrul și Carpatul, într-un sfânt avânt,
Gloria română împreun-o cânt!

Grația domniței

Tânăra Domniță a încălecat:
Pentru prima oară merge la vânat,
Cu-al ei mire june, tocmai sus în munte,
Să vâneze ciute, cerbi cu coarne-n frunte.
Tinerime-aleasă toți voinici băieți,
Intrarmați cu paloș, suliți și săgeți,
Îi urmează veseli. Zgomotul e mare;
Cornul suflă-ntr-una la patru hotare.
Se începe goana. Tânăra copilă
Tremură de spaimă, tremură de milă,
Văzând că-mprejuru-i acea tinerime
Face-atâtea jertfe cu așa cruzime.
Totdeun-un suflet c-al ei delicat
Cu cruzimi de-acestea greu va fi-mpăcat!
Pe când lăcrimează, iată că de-odată,
Din desiș, în față-i un cerb se arată,
Cu bogate coarne, cu pasul ușor,
Asudat de goană, cu ochi rugător,
Vine și-ngenuchie l-ale ei picioare
Grație imploră, ca să nu-l omoare.
Dar și al ei mire, iată-l că sosește,
Arma-n sus ridică și ochind țintește,
Ca un vultur aprig, cu sulița-i lungă,
Pe cerb, drept în coaste, vrea ca să-l străpungă.
„Nu! strigă Domnița! Nu da, dragul meu!
Pe-acest cerb, sărmanul, vreau să-l mântui eu;
Căci mie-n genuche, el s-a prosternat,
Convins că de mine poate fi salvat!
Mie în genuche a venit să ceară
Grație... Eu nu pot ca să-l las să piară!”
Și zicând acestea ea a dezsarmat
Brațul ce-al său mire ține ridicat.
Mirele-i se lasă-ndată-nduioși,
Către cerb se-ntoarce cu blândețe, și,
Când vin toți curtenii cu armele-ardicate,

Junele îi zice: „Mergi în libertate!”
Mult poate femeiea!... cu grația sa.
Orice răutate ea va dezarma!

În gondolă

La San Marco în piață,
Dulce curge-n carnaval,
Ca un vis, a noastră viață
Lin șoptește-al mării val.

— Vino, vino, gondoliere,
Ia-ne, du-ne-ncet-încet,
Sub a lunii scâteiere...
Cântă, scumpul meu poet!

Doarme-albastr-Adriatică;
Dorul tău îmi vei cânta...
Nu te teme de nimică...
Ești al meu și sunt a ta!

Doarme-acum și crudu-mi gâde
În palatu-i aurit;
De gelosul meu poți râde,
De demult l-am adormit,

— Pentr-un zâmbet, o privire
De la tine, scump odor,
Partea-mi dau de nemurire,
Dau chiar patrie, onor!

Vezi tu luna de pe ceruri
Cum străluce mângâios,
Învelind tot în misteruri?
Pentru mine-i de prisos.

Tu ești singura-mi lumină,
Luna mea d-acum tu ești.
Dogaresa mea divină!
Spune-mi, spune: mă iubești?

— Te iubesc ca o nebună;
Fă cu mine orice vrei;
Dacă-s pentru tine lună,
Tu ești soare-n ochii mei!

Dă-mi căldura ta suavă,
De-al ei foc să mă topesc...
Sunt a ta fidelă sclavă;
Te iubesc! da, te iubesc!

Înainte, gondoliere
Du-ne, du-ne-ncet-încet!
Sub a lunii scânteiere,
Cântă, scumpul meu poet!

— În Veneția duioasă,
Dulce-i viața-n carnaval!
Pentr-o inim-amoroasă,
Cântă, râde-al mării val!

Steaua

Cu mâini subțiri și reci,
i-ai dat fior fierbinte:
Să treacă veci de veci,
Eu tot l-oi ține minte.

Credeam că s-a oprit
În cale mersul lumii,
Că tot a-ncremenit
Ca trupul unei mumii.

Odată m-ai atins
Ș-apoi te-ai dus departe;
O stea pe cer s-a stins...
Păreri au fost deșarte.

Oriunde-acum sclipești
În depărtări albastre.
Tu nu ești unde ești,
Perdută printre astre.

Te ține-aci mereu
A mea închipuire:
Tu vei muri, ci eu
Ți-oi da o nemurire.

Idila

Ia vezi toanta de Mărie,
Ce gătită! cum și-a dat
Pe obraz cu rumenie
Și pe cap cu alifie:
Să se mire toți în sat.

Ia te uită și Ilie,
Ce flăcău bun de pețit!
Cu ițari noi de dimie
Și cu flori la pălărie,
Și cu cisme s-a-nnoit.

— Fă Mărie, nu dai laba?
— Nu ți-o dau, măcar să mori!
— Fă, te rog! — Mă rogi degeaba...
— Apoi dac-așa ți-e treaba,
Te iau altfel, și... ori, ori.

— Mă! se vede nu ți-e bine...
Fii de treabă nu fii prost:
Intri-n iad, sărac de tine!
Ai uitat, nu ți-e rușine
Că acum suntem în post!

— Dacă-i post, de ce la Nică
Ochii toată ziua-ți caști?
— Meri te plimbă! Ce-i adică.
Numai ochii? Tu... n-ai frică!
Tu așteaptă pân-la Paști...

Și-a plecat pătruns Ilie...
Ce mândrețe de flăcău!
Cu ițari noi de dimie
Și cu flori la pălărie.
Și îl strânge-o cismă rău.

Amicului meu Gion

Marea cu talazurile La mer avec ses vagues
Lumea cu necazurile! sau Le monde avec ses blagues!
Ei, da, Gion!... Academia
este oarbă ca toți orbii...
Declarămu-ne-mpotrivă-i
și strigăm urbi et orbi,
Că ctitoricească țâfnă
îi dă brânci p-un povârniș,
Care-o duce drept la baie...
E un fel de va t' fair' fiche,
Ce se face cu-atât brio,
cu-acel sans-gen', ma parole:
Cum un Kubelik ar face-o
pizzicând coarda de sol,
Cum pe piano mica Cionca,
acest genial copil,
Cu drăguțele-i mânuțe,
ar obține-un triplu tril...
Dar, pe sfânta pomenire-a
reposatului blajin!
Pe-a lui clasică-adiată
de blagocestiv creștin!
— Înțelege fiecine
cum e Take-Anastasiu
Ot Tecuciu! — nimeni nu vede
cum-că niente non va piu!
Cum ritos s-ar zice-n limba
lui Alighieri Dante?
Încetați nebunul scherzo!
treceți într-un demn andante,
Sau lasciam' ogni speranza
tocm-acuma-n toiul verii,
Cum s-ar zice-n bella lingua
a lui Dante-Alighieri!

Ctitoricește mendre
pot în fine să dea greș,
Ctitorul chiar dacă-i omul
a-și ciopli de tout bois fleche
Sau ca Bosco, de celebră,
europeană amintire,
S-aibă mii de buzunare
și -pe plac -c-un sul subțire —
Să-ți slujească la comandă
— scamatoricesc tertip —
Peste Milcov cum s-ar spune,
din același singur șip —
Orice fină băutură
bere, vin, rachiu sau bragă...
Dar, per Bacco! spune-mi oare
unde suntem, frate dragă?
Ce comedie-i aceasta?
Bine! știu o-academie
E sufficietemante
rimă la scamatorie
Și-așa dar și prin urmare,
pe Minerva și Apollo!
Ctitorul Mitiță Bosco-l
vom numi de-acuma-ncolo,
Și turbați aplauda-vom
trucurile-i fel de fel:
Bravo! secretar perpetuu,
eternel! sempiternel!
Și promit c-o să petrecem
bine... A, dar sapristi:
Domnii mei, nu cumva oare
v-ați jurat a mă prosti?
Auzi hal de ctitorie?
— ctitorie-boscărie,
Alandala coconara!
halima, nu istorie!
Bietul Dună răposatul,
mare-al vremii caraghios,
Dac-ar mai trăi, Mitiță
Bosco l-ar lăsa pe jos!

Auzi, xenamoraseală!
Auzi lume! mais pour s.r,
Nu mai e ramolisire
— c'est du cr.tinisme pur!
A! dar imortalii noștri
sunt copilăriți cu totul!
De s-o apuca Mitiță
să le cânte cu fagotul,
Mâni, le vine fantezia
să pornească chi lo sa?
O chindie, un macabru
terza-perza hopsasa!
A! mi-ar trebui-nțeposul
stylum al lui Juvenal,
Nu penița mea cea boantă
și condeiul meu banal,
Sau măcar, dacă n-am stylum,
de-aș fi-avut măcar noroc
Să posed și eu ca Lica
Brândușel ac de cojoc,
Și să mursic și să ustur
imortalele mumii,
Ce cu schepsis și cu tropos
papă sutele de mii,
Pe când pentr-un biet teatru
— ierte-l Domnul pe-Aristia
Fondatorul! sau mai bine,
nouă, ierte-ne prostia! —
Pe când, zic, pentru teatru,
prăpădit ca vai de el,
Cum am spune vechi-grecește
hlemande marel to del
Nu putu găsi ministrul
supereminent Haret,
Nici măcar lescaie frântă
în mirificu-i buget,
Ș-asta, când? când, Melpomeno?
când, o Thalie română?
În momentul când Teatrul
se găsește-n fine-n vână,

Și când soarta, dup-atâtea
tribulații în zadar,
După un ursuz, se-ndură
să-i trimită un veinard,
Pe amicul meu Sihleanu,
pe veselnicul Potan
Noul gheneral dirŹctor...
Ma parol' c'est .patant!
A! dar nu sunt prepuelnic,
nici hapsan mațepestrițe!
Hipersensibilitatea
ramolitei jupânițe
Ce se cheamă-Academia,
n-ași voi s-o iritez
Cercetez fără de-a crede
și crez făr-să cercetez...
Mai la urmă
„frunzuliță
lobodă...” ce-mi pasă mie
De teatru-comedie,
boscărie-academie?
Ce sunt eu, să lupt cu ghiujii?
un gag. ca Galilei,
Să caz jertfă la prigoană
ad majorem gloriam Dei
Ca să strig e pur și muove!?
Nu că nu pot je n'veux pas!
Am copii, nevastă, soacră,
sluji și griji Kai ta lip.;
Sunt micuț și slab, n-am slujbe!
struggle for life, amicul meu!
Numărul stultorum nu voi
să-l mai augmentez și eu;
Să pornesc campanii stranii
cu armure rococo,
Stranii pe cât de bizare
— deci rămân tot statu-quo:
Nu sunt eu nebun, în versuri
lungi de șaisprece silabe
Să contrariez acuma

pasiunea unei babe;
Că-l iubește pe Mitiță
Academia bătrână,
Lasă să-l iubească, dac-a
apucat-o el la mână!
Astfel dar, să nu te superi
că grăbesc a încheia;
E și vreme; vorba lungă
prea mult spațiu văd că-mi ia...
Și-apoi, mi-a fugit și Muza
— perfida și insipida —
Scuză-mi, Gion, acest pripelnic
indigest olla podrida!

Ab irato

Nu-mi măsur bine versul? Ce? Cum? Auzi acolo!
Dar ritmu-mi curge-n vine! și rima? je m'en moque
Nici pot gândi aminteri! Mi-e tată bun Apolo!
Vrei strălucită probă? Iat-un sonet ad-hoc.

Nu sunt corist! Sunt maistru-n recitativ și solo !
Băcane, râzi ca prostul și nu m-asculți de loc...
Ei da! nu-mi plac nici mie măslinile de Volo!
Ironic sunt — am ace pentr-ori-și-ce cojoc.

Băcan stupid! Te fulger!... Inspiră-mă, Erato,
Dă-mi aspră vină pentru sonetu-mi ab-irato —
Să-l sfarăm cu prestigiul divinei poezii:

Tu? imbecil nemernic! Tu să mă iei la vale?
La scârnava-ți tarabă zic un aeternum vale...
Eu? Eu am rima justă —tu? False terezii!

Mauvaise Humeur

Madam Beer casieriţa
La cantor stă supărată...
Căţeluşa-i favorită,
Mufi, e cam constipată.

Un client îi spune nu ştiu
Ce cuvânt galant, ce moft;
Madam Beer răspunde tristă:
„Las-mi-n baş-! agu n-am boft!”

O ședință la "Junimea" în ajunul Anului Nou

Berbantul Ghermani, cel dintâi sosit, se plimbă agitat prin salon și învârtind bastonul cântă:

Ființa-mi jună duios te cere,
Scoțând suspinuri neîncetat,
Iar tu, iubito, vreo mângâiere
Nu-i dai să fie mai ușurat.
Jak Negruzzi, intrând, cu vocea stinsă :

La jocuri cu Lucsița ades mă întâlneam,
Când ea era copilă și eu copil eram,
Aveam în tot momentul certări și împăcare,
Eu mă certam prin semne și ea cu vorbă tare.
Menelaos, după ce a ascultat uimit, dus, transportat cu gândul în Câmpina-Wagon:

Aferim, bre, Jak,
Ce craidon, ce drac,
Mare șarlatan,
Îh! Aman, Aman!
Jak Negruzzi:

Un fruct este puterea, ce-nșeală la privit,
Frumoasă-i este coaja, dar miezu-i putrezit .
Menelaos, exclamând cu regret:

Putere!... oh! puterea,
Ioc, puterința mea.
Marghiloman, copilul Eyolf al lui Titu, intră călare pe băț:

Frunză verde de susai,
Oh! vai!
Ca mâni vine luna mai
Și-alergările de cai,
Hi, hai!
Tache Laurian apare cântând:

Nevastă, bărbatul tău
Prăpădi-l-ar Dumnezeu,
Căci p-acasă nu-l mai ții,
Și se ține de prostii.
No, frache, No!
Ștefan Mihăilescu:

S-au dus Tachii amândoi,
Vai de noi!
În comisii n-om mai fi,
Candidați n-om mai trânti,
Și nici n-om mai întâlni,
Candidate durdulii,
Cu ochi negri, ochi căprii...
. . . . . .

Orologiul cu cuc, hărăzit clubului de conu Lascar, cântă 12 ore.

Carp proorocul intră ca un duh și văzând fața junimei, o infierează cu cuvintele poetului:

Du-te, du-te, du-te de unde-ai ieșit,
Pasăre de pradă, ziua a sosit.
Titus Livius Barbișonus, care se oprise-n prag, cu mâna stângă sprijinită de brațul drept, iar cu făcătoarea de cruci ținându-și elegantul și elocventul său barbișon, încruntând

schopenhauerica sa frunte, adaugă cu vocea cavernoasă a unui alt pater al lui Hamlet:

„Alles bis hier,
Alles ist hin”.

În vremea asta cineva de afară se aude fluierând o arie din Rotarul de Pascaly, care se sfârșește așa:

S-a dus, măre, dura, dura,
Peste mări și peste văi,
S-a dus, măre, dura, dura,
Ciocoimea de lingăi.
A scăpat iar biata țară,
Și-ăl sărac, și-ăl impilat...
În sală... o tăcere Negruzziască!

O, Nirvana!

Apocaliptică, în stil de axion
O, bucură-te, neființă,
Că slava-mpărăției tale,
Din biruință-n biruință,
Vestit-a vecinica ta cale,
Și pururea ai zămislit
Un dor de ducă nesfârșit!

Din firea lucrurilor toate
Ai izvorât în ochii minții
Și-ai dat noroadelor cercate
Atotputerea năzuinții,
De-ți cântă azi ca nimănuia:
„Mântuitoare! Aliluia!”

Purcede slava de la tine,
Izbăvitoareo nențeleasă
Din lumile așa senine,
Tu vecinica Morții crăiasă!
Și ție uneia, smerit
Ne proslăvim desăvârșit!

Sfânt-Ion

Baladă haiducească

Frunzuliță chimionu,
Chimionu, anasonu,
Mai dă, doamne,-un Sfânt-Ionu,
Să prăznuim patraonu
Cu Jenică Arionu!
Să mai mergem la fiatru
Să văz doi jandari cât patru!

Că era mare-mbulzeală
De-mi venise amețeală;
Că Jenică Arionu,
Pasămite-i farmazonu,
A tras la loja de sus
Și drept în față ne-am pus,
La lojă de beletaj,
Unde-i mai mare blamaj!

C-apoi stam și petreceam
Și în lojă chef făceam,
La poliție nici gândeam,
La poliție, bat-o vina!
Că ea e toată pricina,
Ea cu colonel Algiu,
Ursuzu și belaliu,
Nu i-aș mai vedea chipiu!

Că toamna când petreceam
Ș-ăl mai mare chef făceam,
Iacă-i domnu colonel
Ne poftește frumușel

Să mergem la ceai cu el,
Și la ceai și la cafea,
La soarea cu refenea,
Și ne-ncântă, ne descântă,
Bată-l măiculița sfântă!
El tot haide! noi tot ba!
Ne-a-nțețit cu dragostea;
Noi trăgeam, el ne-mpingea,
Tot așa și iar așa
Pân-am ajuns în antrea.
Aici, hop! și comisari,
Ipistați, sergenți, jandari
Cu niște chivere mari,
Măiculiță, ce vlăjari!
Nalți d-un stânjen fiștecare,
De jurai că sunt călare.
Noi nu vream de loc, ei: „Hai!
Hai la domnu polițai,
Să vă trateze cu ceai,
Și cu ceai, și cu cafea,
La soarea cu refenea!”
Și ne-a dus, măre, ne-a dus
Când pe jos și când pe sus,
Și la secție ne-a pus
Pe saltea și pernă moale,
De le simț ș-acu la șale,
Și de-acolea mai la vale,
Unde, ce să vă mai spui?
Unde-i pasă omului,
Unde-i greu voinicului,
La-nnodatul bumbului!
Dacă văzui și văzui
C-am căzut pe mâna cui?
Pe mâna Algiului,
Ce m-apucai de făcui?
Sai din loc și poc! și paf!
Am făcut o lampă praf!
Și pe urmă ce făceam?
Ca un leu mă repezeam
Și cu pumnii dam în geam,

Și trăgeam și iar trăgeam
Până când mi ți-l spărgeam.
Atuncea Algiu numa
Văzu că s-a-ngroșat gluma,
Și cum este el șiret,
A recurs la marafet
Și ne-a turnat la secret
Cam pe lângă cabinet;
Și pe loc a poruncit,
Că zicea că am răcit,
Să ne tragă de năjit
Cum se trăgea mai-nainte,
Cu curea și spirt fierbinte,
Cât lumea s-o ținem minte
Nu-l mai ține, doamne sfinte!
Și cum stam noi la secret
Cam pe lângă cabinet,
Pasămite că de jos
Ne venea în sus miros;
Că unde-ncep să strănut,
Și cu Jean să mă sărut
Și să-i urez la mulți ani,
Sănătate, chef și bani,
Și fiatru permanent
La lojă cu-abonament,
La lojă de beletaj,
nde-i mai mare blamaj.
Da' pesemne-amoniacu
Făcu efect, lua-l-ar dracu!
Că ne trecu uluiala
Ș-am rămas doar cu zăpreala.
Și când ne-am fost luminat,
Iacă-i vine și Scarlat
„Ce-ați făcut?” ne-a întrebat.
„Ce să facem! am zis noi;
Eram Ioni amândoi
Am cinstit, măre, cinstit,
Patraonu-am prăznuit,
La fiatru c-am venit,
Lojă bună c-am găsit.

Să vedem și noi Voivodu1,
Cum l-a văzut tot norodu,
Da' polițaiu, nerodu,
Pasămite era beat!
Dânsul de bucluc ne-a dat.
Da' acu dă-ne tu drumul,
Că ni s-a risipit fumul,
Și fiatru s-a închis,
Nu mai ai nimic de zis!”
Și atunci bietul Scarlat,
Pe loc drumul ne-a și dat.
Da' Orăscu ca Orăscu
Ce te faci cu mai — Orăscu2?
Cu Hășdău și Odobescu
Și cu Anghel Demetrescu?

D-apoi lasă-te pe mine,
C-am să-i regulez eu bine.
Că din secție ieșind,
Am fost doi tot la un gând,
Cum avem și-un patraon,

1 Voievodul țiganilor, operetă.

2 Titu Maiorescu, atunci ministru al Instrucțiunii Publice
și al Cultelor.

Și eu și el tot Ion.
Sache și cu Arion!
Și-am strigat și eu și el
„Hai degrabă la Purcel!”
Ș-aci, tot la un gând iar,
Am cerut câte-un pahar,
Un pahar de turburiu
Să ne treacă de Algiu,
Ursuzu și belaliu,
Nu i-aș mai vedea chipiu!
Să ne dregem la stomac,
Arză-l focu-amoniac!

Și nu știu ce-mi vine mie
„Ad-o coală de hârtie
Ș-un condei frumos!” și scrie!

Scriu și scriu și la minut
Un raport am așternut
Contra colonelului,
Contra polițaiului;
Ș-am să merg la minister
Cu raportul meu, să cer
Să-l scoață din prefectură
Că s-a dat la băutură
Și prea face tevatură.

27 februarie 1897, atelierele tipografiei „Epoca”

Prea sărac

Pauverte, pauverte, c'est toi la courtisane...
(MUSSET)

Am zis iubitei mele: „Vino
La câmp, s-auzi un pitpalac”.
Ea: „Da, îmi place pitpalacul...
Dar nu merg: tu... ești prea sărac”.

Plimbându-mă-n singurătate,
O odă gloriei eu fac:
Dar gloria se depărtează
„De ce fugi?” zic. — „Ești prea sărac!”

Mă duc atunci la masa verde,
Să-ncerc norocul — poate fac
O lovitură... Dar norocul
„Pleacă, îmi zice; ești sărac!”

Mă duc acasă melancolic.
Stau trist, visând într-un ceardac,
Și pițigoiul din grădină
Îmi fluieră: „Ești prea sărac!”

Mă duc la editor c-o carte.
E iarnă, frig — voi să mă-mbrac;
Dar editorul mă respinge:
„Nu te-editez; ești prea sărac!”

Atunci, voii de disperare
Să mă atârn de un copac,
Dar craca fuse prea subțire,
Mi-a zis trosnind: „Ești prea sărac!”

A! sărăcie! Monstru palid,
Când oare am să-ți viu de hac?
Și sărăcia îmi rânjește
Sardonică: „Ești prea sărac!”

Îmi place către primăvară
Să mănânc ochiuri cu spanac.
— Și nici spanac, nici ochiuri simple
Nu pot să gust... sunt prea sărac!

În post simțesc, pe la Teatru,
Dureri de inimă. Ce fac?
Nu pot să intru und-se iese,
Roșind îmi zic: „Sunt prea sărac!”

Atunci — o constipațiune:
Ah! doftore, ce să mă fac?
„Siminichie”.
„Nu se poate.
„De ce?”
„De ce? Sunt prea sărac”.

Mă duc la revoluțiune
Și caut leac, și poc! și pac!
„Ce cați aci?” strigă bandiții.
„Sunt dizident!”
„Ești prea sărac!”

Am vrut să-mi fac și eu pomană
C-un cerșetor, c-un biet ciuntac,
Dar el, râzând, mi-a zis: „Te lauzi!
S-o văz, n-o crez... Ești prea sărac!”

Adesea o revoltă-mi vine
Că nu sunt nici turc, nici turlac1,

Aș vrea să stric, să sparg la geamuri,
Dar mă opresc... Sunt prea sărac.

Nu! Orșice să fac, văz bine
Că pentru mine-i tot un drac!
În mediul social de astăzi
Sunt prea pârlit, sunt prea sărac.

Oriîncotro d-acu m-oi duce,
Nu pot cu soarta să mă-mpac;
Mi-e veșinică dușmană — veșinic
Îmi spune: „Piei! Ești prea sărac!”

Sărac! Da! Nu e loc în lume
Pentru-un sărac! dar... ce să fac?
Să mor!... Dar un revolver costă...
Chiar pentru moarte, prea sărac...

Dar mor în fine și groparul
Îmi ia cadavrul și, posac.
Șoptește între dinți în silă:
„După ce-i greu... e și sărac!”

Am renviat apoi, și iarăși
Ca mai-nainte strofe fac...
1 Amețit de băutură, cherchelit; zăpăcit, năuc.
Un critic fără milă-mi spune:
„Ai început iar prea sărac!”

Și nu știu cum să aflu-acuma
L-aceste strofe un capac...
Aș vrea o inspirațiune,
Nu pot sfârși... sunt prea sărac!

Alerg atunce pentru rimă
La Dicționarul lui Cihac...
Vai! Nici acolo nu se află,
Și bietul Cihac e sărac!

De ce nu vrei tu, soartă sumbră,
Zâmbind, să nu mai fiu sărac?
Cum aș dormi acum la umbră
Cu burta-n sus într-un hamac!

Unui filozof pleșuv

Măiastră-i natura, ea tot chibzuiește
Și toate le pune la loc potrivit:
Deasupra o lună, sub care domnește
O noapte adâncă și fără sfârșit.

Cântec studențesc

Barometrul se tot lasă –
Vezi numa cum vremuiește ...
Ș-apoi ? parcă mie-mi pasă ?
Încă un pocal ! – Noroc !
Să se lase cât poftește,
Că eu nu mă las de loc.

Și de-i vorba de lăsate,
Apoi lasă-te pe mine !
Să se lase el cât poate,
Eu tot știu că l-am rămas :
Că, să nu dau de rușine
Până-n pimniță mă las !

La el consecvență nu e,
Că-z, cum vremea i s-arată,
Când se lasă, când se suie;
Pe când eu, mă rog frumos,
Dacă m-am lăsat odată,
Singur nu mă scol de jos!

Litanie

Pentru sfârșitul lumii
Trageți clopotele!
Trageți clopotele!
Faceți zi și noapte rugăciuni!
Scoateți moaște și icoane
făcătoare de minuni!

Trageți clopotele!
E sfârșitul lumii!
Ceasul judecății a sunat.
Sfintele asezăminte
din adânc s-au clătinat.

Trageți clopotele!
Stă gheena gata...
Iadul toate cängile și-a-ntins:
Clocotește smoala neagră
pe jăraticul încins.

Trageți clopotele!
Ardeți ceara și tămâie,
Ridicați la cer litanii!
Toți cu frunțile-n țărână,
bateți sute de metanii!

Trageți clopotele!
Suflă duhul diavolului,
molipsind pe mari și mici:
Antichrist [1] străbate lumea
cu oștiri de eretici.

Trageți clopotele!
Ocoliți-l
Și huliți-l!
Toți cu groază și din toată inima
Îmbălați-l,
Blestemași-l,
Să fie anaftema!
Și scrâșniți și-n piept vă bateți
pravoslavnici mici și mari!

Trageți clopotele!
Trageți clopotele, clopotari!
Maica Domnului Slăvita
Ce-a născut pe Nefăcut,
Apăra-ne!
Apăra-ne!
Apăra-ne de ispita
Fiului lui Belzebut.

Petiție către guvern

Ați aruncat pe lefegii
În drum cu dame și copii,
Le-ați smuls modestul lor dejun,
Le-ați smuls chiar francul de tutun.

Miniștri cruzi! Mai bine v-ați
Fi hotărât să suprimați
Atâtea mii de sinecuri,
Nu pânea de l-atâtea guri!

Pe nevoiașii cei infimi
Nu trebuia ca să-i suprimi!
Guvern, pornit pe suprimat,
Ascult-al meu deziderat.

Suprima apa, vil lichid,
Al broaștelor nectar stupid;
Suprimă apa din buget,
Să bem doar bere și mischet .

Ah, te implor ca un milog,
Suprimă soacrele, te rog
Suprimă-le ff. urgent
Și îți ridic un monument!

Guvern! suprimă - ești dator! –
Pe orișicare creditor:
Voi proslăvi numele tău
Când voi scapa d-acest călău!

Suprimă pe acei băieți
Care-și dau ifos de poeți
Și prin gazete zilnic fac
Plantații vaste de spanac!

Suprimă pe orice păgân
Ce n-a citit Moftul român
Și n-a fost atât de levent
S-achite un abonament

Table of Contents

Versuri
Pe oceanul vremii
Ploaie de primăvară
Sonete
SONET
SONET
SONET
Șarla și ciobanii
Unui poetastru
Unui amic înecat în datorii
Jalba hoților din închisori
Versuri
Mandatul
Iarna
Cochetărie
Epigrame
Doi academici
Parol doner
Unei copile
Nea Istrate
Excelsior
Magnum Mophtologicum
Ion Prostul
Erato, scapă-mă!
Suveran și curtezan
Cameleon-femeie
Moartă!...
Criticilor mei
Amiaza maura
Moartea protestantului
Eros
Da... nebun!
Discreție
Thalasa
Glic
Finis
Triolete simboliste

Din carnetul unui poet simbolist
Filozoful Blagomirea
Declarație simbolistă
Ruga spiritistului
Primăvara
Pastel optimist
Pastel pesimist
Sonet brutal
Baladă
Pohod la șosea
În curând
Crucea și semiluna
Grația domniței
În gondolă
Steaua
Idila
Amicului meu Gion
Ab irato
Mauvaise Humeur
O ședință la "Junimea" în ajunul Anului Nou
O, Nirvana!
Sfânt-Ion
Prea sărac
Unui filozof plesuv
Cântec studențesc
Litanie
Petiție către guvern

Table of Contents

Versuri	1
Pe oceanul vremii	2
Ploaie de primăvară	3
Sonete	6
SONET	7
SONET	8
SONET	9
Șarla și ciobanii	10
Unui poetastru	12
Unui amic înecat în datorii	13
Jalba hoților din închisori	14
Versuri	16
Mandatul	19
Iarna	21
Cochetărie	22
Epigrame	23
Doi academici	24
Parol doner	25
Unei copile	26
Nea Istrate	27
Excelsior	28
Magnum Mophtologicum	31
Ion Prostul	33
Erato, scapă-mă!	35
Suveran și curtezan	36
Cameleon-femeie	38
Moartă!...	39

Criticilor mei 42
Amiaza maura 43
Moartea protestantului 45
Eros 47
Da... nebun! 48
Discreție 50
Thalasa 51
Glic 52
Finis 53
Triolete simboliste 54
Din carnetul unui poet simbolist 55
Filozoful Blagomirea 56
Declarație simbolistă 57
Ruga spiritistului 58
Primăvara 60
Pastel optimist 61
Pastel pesimist 63
Sonet brutal 65
Baladă 66
Pohod la șosea 68
În curând 73
Crucea și semiluna 75
Grația domniței 78
În gondolă 80
Steaua 82
Idila 83
Amicului meu Gion 85
Ab irato 90
Mauvaise Humeur 91
O ședință la "Junimea" în ajunul Anului Nou 92

O, Nirvana! 95
Sfânt-Ion 96
Prea sărac 101
Unui filozof pleșuv 105
Cântec studențesc 106
Litanie 107
Petiție către guvern 109